

Prædiken til 3. søndag efter påske

Joh. 16,16-22

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Jesus sagde: »En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.« Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: »Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?« De sagde altså: »Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om.« Jesus vidste, at de ville spørge ham, så han sagde til dem: »I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.«

Johannesevangeliet 16,16-22

Tid er noget mærkeligt noget. Den kan snegle sig afsted, så du er ved at gå ud af dit gode skind af utålmodighed over ikke at kunne få den til at gå. Andre gange løber tiden fra dig, flyver afsted, så du bliver stresset og forpustet og knapt kan følge med, selv om du har tolv ure i huset.

Bare se på børnene, i går gik den lille i børnehaven, og mens du sad og tjekkede din sidste facebookopdatering på kanten af sandkassen, opdagede du, at i næste weekend skal hun konfirmeres, og pas på, inden du får set dig om, kommer hun og spørger, om hun må låne bilen.

Eller se dig i spejlet, desværre, det lyver ikke, de grå hår, rynkerne, som en tyv om natten må de være kommet snigende. Sjovt som at ældes med ynde kan blive et plusord – med tiden.

Den tid, som vi måler i sekunder, timer, dage og år – den har sin helt egen tidsregning, der kan skifte fra det ene øjeblik til det næste.

En kort tid, siger Jesus i dagens evangelium – hele syv gange gentages dette en kort tid – én gang til hver af ugens syv dage. Som en reminder til alle os, der ikke ved, hvor tiden blev af, os der ikke synes, vi kan finde tid og ro, selv om vi som den naturligste ting i verden gladelig slår et par timer ihjel med en dårlig b-film, så lyder dette gentagne næsten mantraagtige, en kort tid hele syv gange. Præcis som digterens gamle spørgsmål: Hvem ringer klokkerne for?

Situationen for Jesus er dødsensalvorlig – han sidder med disciplene den sidste nadver, den sidste af-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 763, 124 årgang
April 2023
ISSN 0901-2214

ten, inden langfredag.

Det er afskedens tunge time, de mørke skyer trækker sig truende sammen hen over hovedet på Jesus og hans venner. Katastrofen lurker forude, døden kan næppe undgås, Judas har måske allerede rejst sig for at forråde Jesus. Tiden kan ikke sættes i stå, den er ved at løbe ud.

Alvorens og afskedens time – den deadline, som ingen af os kan snyde eller overskride, uanset hvor mange undskyldninger vi har for ikke at ha' afleveret til tiden.

Har du selv siddet der ved dødslejet, siddet og ventet uden at kunne gøre andet end at være der, ventet på at tiden løb ud.

Så kender du tankerne, spørgsmålene, hjælpeløsheden.

En kort tid.

Måske det bare er alderen på ens egen dåbsattest, der gør det, men hvor vi i de unge år synes, der er masser af tid, så bliver vi med alderen oftere og oftere mindet om, at livet kun er til låns, i familien er der tider, hvor den hyppigste årsag, til at vi mødes, er begravelser.

Men selv om det er afskedens time, så er Jesu ord alligevel ikke kun som truende ildevarslende klokker, der ringer for ørerne.

Jesus, som ser sin egen død i øjnene, har ikke blikket rettet mod sin egen sorg eller elendighed, han, som selv har brug for trøst, er dén, som trøster sine venner.

Jesu gentagne; ”en kort tid” minder os ikke blot om livets endelighed og vores egen sårbarhed og magtesløshed overfor døden.

En kort tid bliver i Jesu mund til trøsteord.

Som om Jesus vil tænde et håbets og troens lys midt i det truende mørke.

Som om Jesus vil minde dem og os om, at ja, det er sandt, livet er kort, tiden kan vi hverken sætte i stå eller rulle baglæns.

Den går ubønhørligt sin gang, tikker afsted med os, ingen af os kan undslippe tidens tand.

Men siger Jesus, en kort tid, så skal I se mig. Jeres sorg skal blive til glæde.

Det forstår de intet af den aften, dertil er mørket alt for tæt. Det forstår vi ikke, når vi lige har mistet.

Men påskemorgen, da solen skinner ind i den tomme grav, og englen siger, hvorfor leder i efter den levende blandt de døde. Da er det som et ekko af Jesu ord; om en kort tid.

Med ét kan de se dét, de ikke kunne se i afskedens time, fordi sorgen blændede dem.

Med ét kan de høre dét, de ikke forstod den aften. Det forjættende: at Gud er den kærlige magt, der holder alle tider i sin hånd – fra evighed til evighed.

At Gud er den, der holder fast ikke blot i de af mine kære, som jeg har måttet slippe og lægge i graven, men også i mig, når min tid løber ud.

Uanset, hvor meget eller lidt, jeg nu har nået før min sidste deadline.

Uanset, hvor godt eller skidt, det er lykkedes mig at bruge tiden rigtigt.

Så rummer Jesu ord, om en kort tid skal I se mig igen, det forjættende håb om, at det liv hvis sidste udløbsdato, vi heldigvis ikke kender, det liv har evigheden for sig, fordi det er i Guds hånd.

Det betyder ikke, at alt så er legende let og lyst og ukompliceret, når vi oplever afskedens time på egen krop.

Smerten lyver ikke.

Sorgen lyver ikke.

Savnet lyver ikke.

Når klokkerne ringer for dig eller mig.

Men det betyder, at vi bliver mindet om, at det sidste ord er ikke sagt, når du og jeg har sagt vort sidste.

Kan være, at vi som profeten Esajas, hvis ord jeg

læste fra alteret, af og til føler, at Gud har forladt os.

Kan være, at vi som Esajas til tider føler, at Gud har skjult sit ansigt for os, og efterladt os alene i mørket.

Akkurat som disciplene føler det, da Jesus er taget til fange af tempelvagten i Gethsemane have og hænger naglet til et kors. Men, siger Jesus, det er kun en kort tid.

Det kristne evangelium er ikke som puddersukker, der skal få det bitre i livet til at glide lettere ned.

Nej, den kristne tro er uendelig realistisk – her møder vi livet usminket og nøgent.

Akkurat så usminket og nøgent, som når en kvinde skal føde, siger Jesus, når hun tror, at nu kan hun ikke klare flere smerter og veer, nu er hendes time kommet.

Og så forløsningen, når barnet lægges til hendes bryst for første gang, glæden over at et nyt lille liv er kommet godt til denne verden.

En kort tid siger Jesus og minder os om sårbarheden, hjælpeløsheden, kortheden – skønheden, taknemmeligheden.

Minder os om, at vore korte liv til alle tider er i Guds hænder.

—

Men skal vi da ses igen om en kort tid, lyder spørgsmålet ofte til præsten? Præsten, der ikke ved mere end nogen af jer.

Præsten, der kun kan håbe og tro, at det er sandt, at størst af alt er kærligheden – evner og visdom skal forgå, penge og rigdom skal forgå, muskler og kræfter skal forgå, men kærligheden, den bærer evigheden i sig.

Kærligheden, den kan ikke engang døden gøre det af med.

Vi erfarer det selv, når den vi elsker, er borte.

Ægtfælle, mor, far, barn eller den bedste ven – blot

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov – Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk

jeg genkalder mig erindringen om hendes øjne, hans hjælpsomhed, hendes kærlige væsen, den rynkede hånd, der strøg mig over kinden, den sidste aften vi så solen gå ned – så blusser kærligheden op – den kærlighed, som døden har forvandlet til sorg – den kærlighed, som dog lige fuldt stadig er lyslevende i mit sind.

Man siger, tiden læger alle sår, jeg tror ikke, det er tiden, jeg tror, det er kærligheden, taknemmeligheden over det hun var og gav og betød.

Vi får den fremtid, Gud i sin kærlighed under os, sagde en klog præst.

Og dog næres håbet om et gensyn af vores erfaring af kærligheden som evig. I det sidste farvel, ligger der ikke altid et håbefuldt på gensyn?

Vækkes den døde ikke til live i vores kærlige erindring.

Om en kort tid, siger Jesus, om en kort tid dør døden, tilintetgørelsen tilintetgøres, livet lever – vi opstår ind i Guds evighed og kærlighed.

Som vi sang det med Grundtvig i den første salme:

Så rejse vi til vort fædreland,

dér ligger ej dag i dvale,

dér stander en borg så prud og grand

med gammen i gyldne sale;

så frydelig der til evig tid

med venner i lys vi tale!

Memento mori sagde de gamle – husk, at du skal dø.

I dag minder Jesus med sit gentagne en kort tid os alle om: Husk, at du skal leve.

Livet og tiden er ikke noget, du skal få til at gå eller slå ihjel.

Det skal leves frimodigt og nærværende, langt eller kort, i tillid til, at når vi før eller siden rammer vores deadline, så rammes vi samtidig af lyset fra

Guds ansigt – et åsyn så fuldt af kærlighed at det overgår alt, hvad vi kan drømme om.

Amen.

Jørgen Christensen

*Provst i Hillerød og Allerød Provsti,
Frederiksborg Slotskirke*

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 402: Den signede dag

Nr. 7: Herre Gud! Dit dyre navn og ære

Nr. 450: Du kommer, Jesus, i vor dåb

Nr. 678: Guds fred er glæden i dit sind

Nr. 721: Frydeligt med jubelkor